

ба розуміти, що для правильного та законного укладання вище зазначеного виду договорів потрібно чітко розуміти та визначати предмет договору та його безпосередніх суб'єктів, а також не порушувати правові норми, які встановлені чинним законодавством нашої країни.

1. Господарський кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 436-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. №18, № 19-20, № 21-22. С. 144.

2. Про публічні закупівлі: Закон України від 25 грудня 2015 р. №922-VIII. Дата оновлення: 15.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-19#Text>.

3. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. №№ 40-44. Ст. 356.

Григор'єва Н. В.
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Нагорна О. О.
старший лейтенант поліції,
викладач кафедри цивільного права та
процесу Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ДОСУДОВОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ

На сьогодні актуальним є роль відіграє досудове врегулювання господарських спорів як саме для суб'єктів господарювання та і для судової системи в цілому. В господарському праві визначення досудового порядку врегулювання спорів має в собі сукупність відповідних заходів, що забезпечуються та здійснюються безпосередньо стороною права якої були порушені в будь-який спосіб, для відповідного знаходження вирішення спору зі стороною, яка виступає порушником інтересів чи майнових прав особи, яка наполягає на вирішенні даного питання. Особливість здійснення даної дії полягає в тому, що вона містить в собі не тільки якісь претензії з боку особи, права якої були порушені, а також припускає мати в собі добровільний розгляд та задоволення вимог даної особи у разі, якщо ці дії є обґрунтованими та законними.

Саме досудове врегулювання спорів застосовується під час вирішення будь-яких конфліктів, які виникли у суб'єктів, які знаходяться у господарсь-

ких правовідносинах. Відповідний порядок та умови здійснення даного врегулювання визначений в чинному ГК України, а також в інших нормативно-правових актах регламентованих законодавством нашої країни.

Щодо основної мети здійснення даної дії в господарському праву є саме усунування будь-яких негативних впливів на виробництво чи його працю з боку контрагентів суб'єкта господарювання шляхом застосування до них правових норм. [2]

Досудове врегулювання господарських спорів вже давно є актуальним питанням для сучасного господарського процесу нашої країни. Багато науковців дискутують про необхідність цього інституту та це безпосередньо вказує на складність та неординарність даного питання. Вони вважають, що будь-які спори, які мають місце серед сторін господарського конфлікту повинні самостійно вчинити всі необхідні та можливі дії за для його припинення та мирного розв'язання спору, що виник, а в разі коли це неможливо, звернутися до судових органів. Відповідно до чинного господарського законодавства, досудове врегулювання спору повинно здійснюватися за попередньою домовленістю сторін, а у випадках коли даний захід є обов'язковим, то за підстав та і в порядку визначеному законодавством нашої країни. Також у статті 222 ГК України визначено те, що у разі, якщо є необхідність відшкодування відповідних збитків чи застосування будь-якої іншої санкції, суб'єкт господарювання або ж інший учасник господарських відносин, права яких були порушені, має особисте право звернутися з письмовою претензією до особи, яка порушила, якщо інше не встановлено законом. [1]

Зазначимо, що на практиці не має різниці на те, що сторони мають особисте право попередньо включити у договір таку умову, як застосування досудового врегулювання спору, бо сторони все одно можуть одразу звернутися до суду та не складати при цьому претензію, бо право вибору способу захисту прав та законних інтересів учасників господарських правовідносин це право, а не обов'язок сторін.

Таким чином можна зробити висновок, що досудове врегулювання спору повинно вирішуватися відповідного до підстав та порядку, який передбачений чиним господарським законодавством нашої країни. Обрання даного засобу правового захисту прав та законних інтересів осіб є відповідним правом, а не обов'язком кожної особи, яка повинна добровільно користуватися ним виходячи з власних інтересів.

1.Господарський кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 436-IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. №18, № 19-20, № 21-22. С. 144.

2.Парасюк В.М. Проблемні аспекти досудового врегулювання господарських спорів: *Актуальні правові проблеми господарської діяльності в Україні*. Львів. 2018. 152 с.